

'Robin van Persie speelde niet graag tegen mij'

Michel van Egmond is eindredacteur van het populaire RTL 7-programma *Voetbal International*. Hij doet elke week vanuit Hilversum verslag van de gang van zaken achter de schermen en bericht over andere gebeurtenissen aan de rand van het voetbalveld. Deze week aflevering 102, over Rory de Groot, ooit talentvol voetballer van Feyenoord, nu een theatermaker met een solo-voorstelling over zijn geknakte loopbaan.

'Als je voetbaldoorn mistuk, ben je dan automatisch zelf ook mistuk? Op die kernvraag probeer ik op het toneel antwoord te vinden'

KRONIEK

Balverliefd

RORY DE GROOT, 34, is de zoon van een voetballer die niet graag tegen mij speelt.

Rory de Groot: 'De voorstelling gaat over een jongen die een droom achterna gaat en faalt. Het gaat natuurlijk over mij.'

FOTO: V. WAGERS/IMAGES/REUTERS

elftal. Vlak voor het begin van de training kwam Van Marwijk binnen. Hij legde kort uit wat we die dag gingen doen. En helemaal op het einde keek hij even naar mij en zei toen: 'Oh ja, dit is Rory, hij traint vandaag mee.' En dat was het. Een tweede later liep ik voor het eerst naar het veld om te trainen met de ploeg. En een paar weken later mocht ik mee naar Japan.

Er bestaan nog beelden van het debuut van Rory de Groot in het eerste van Feyenoord. Je ziet hem dan een paar seconden door het beeld flitsen om een ingooi te nemen. Hij draagt het groene uitsluitmerk van Stad Rotterdam op zijn borst en zijn lange haar wordt bijeen gehouden door een stugge elastiek. Op de achtergrond zie je tienduizenden Japanse toeschouwers en de vierde officiële id-kaart van het wereldsoort met nummer 9 omhoog heeft gestoken. 'Ik droeg het shirt van Hooijdonk. Hij was er niet bij volgens mijn landverplichtingen. Ze hadden geloof ik snel zijn naam boven het rugnummer weggestoemd en zijn shirt aan mij gegeven. Het was drie maten te groot, maar dat maakte me niets uit. Fijndeinig ging mijn droom in vervulling.'

Dien waaruit er een spelerskaart uit zijn Excelsior-periode op de grond. 'Dit was mijn laatste jaar als voetballer. Op het moment dat deze foto werd genomen, was ik al volledig afgeknapt op de voetbalvelden. Ik speelde niet meer. Daar had ik onttrendt veel moeite mee. Het ene moment voetbalde ik voor een uitverlocht stadion in Japan met mijn droomelftal, drie maanden later was ik uitgeleend aan Excelsior en zat ik op de tribune bij de uitverlocht tegen Veendam. Daar

kan ik niet tegen. Toen al speelde ik met de gedachte om ermee te stoppen!'

Wat eraan voorafging was een serie boeiende met toenmalig hoofdcoach Henk van Stee. 'Het is een heel verhaal, maar waar het op neerkwam was dat ik had een te grote mond. Ik ben altijd een montieuze speler geweest. Dat was altijd prima zolang het goed ging. Dan maken ze je om die reden aanvoeder. Maar als je niet speelt, blijkt die montigheid open te zijn. Je moet je kunnen aanpassen. Als alles goed gaat, is een leven als profvoetballer het mooiste wat je kan overkomen. Maar als het niet zo goed gaat, kan het een heel harde wereld zijn, met

'Toen ik net mijn sokken uit had stond er opeens een naakte Paul Bosvelt voor mijn neus. "Daar zit ik", zei hij. Kon ik weer vertrekken'

donkere kanten. Die realiteit leerde ik nu kennen. Ik voelde me gefrustreerd en vond dat ik geen eerlijke kans kreeg. Het gevoel was anderhalf seizoen puinhoop en gekonkel achter de schermen. Ik voelde me eenzaam in de kleedkamer. Als speler van Excelsior kreeg ik in de winterstop ook nog een clash met John Metgod, de trainer. 'Dat was het breektouwen. Toen dacht ik: Ik heb er gewoon geen zin meer in, ik kan het niet meer opbrengen. En ook: Als ik nu stop, kan ik nog een nieuw leven opbouwen. Ik was toen 21 jaar.'

Een voetbalkleedkamer kent veel archetypen. Een ervan is de gangmaker. Rory de Groot was er zo een. 'Ik ben altijd de ontvanger van het elftal

geweest. In de jeugd bij Feyenoord maakte ik al cassetbandjes met complete radioshow, die dan in de bus naar uitverlochten werden gedraaid. Ik deed types, imitaties, zelfs complete verslagen van gefingeerde wedstrijden. Ik heb altijd al een interesse gehad in cabaret en theater. Toen ik bij de beloften speelde, besloot ik Film-, Televisie- en Theaterwetenschappen te gaan studeren in Utrecht. Dat was het best te combineren met mijn voetballoopbaan. Ik leidde in twee verschillende werelden en dat vond ik lekker. Al was het vliegen ook wel ingewikkeld. Op een keer haalde ik op school een 9,5 voor dansgeschiedenis. Daar was ik super trots op. Dan kwam ik helemaal hyper de kleedkamer binnen. Het liefst had ik uitgeschreeuwd dat ik zo'n goed cijfer had voor dansgeschiedenis, maar ik snapte wel dat dat niet paste. Dan hield ik maar mijn mond.'

Pas toen hij gestopt was met voetballen, hoefden die twee werelden niet langer gescheiden te blijven en kon hij zich helemaal richten op zijn nieuwe droom: naam maken op het podium, in welke hoedanigheid dan ook. Zijn grootste kracht in die beginjaren: flair en zelfvertrouwen. 'Ik had twee keer op school een act gedaan met wat types en imitaties van Feyenoord-voetballers. Verder had ik geen eerdere ervaring. Mijn enige referentiepunt waren een paar dingen die ik op televisie had gezien. Toen schreef ik me gelijk in voor de voorronde van het Amsterdamse Kleinkunst Festival. Dat was niet zo handig. Daar doord allen ervaren en serieus opgeleide kleinkunstenaars aan. Ik viel daarvoor

tegen mij en alles wat ik vertel is ook echt gebeurd, maar de essentie van het stuk gaat dieper dan dat. In vezen gaat het over de betekenis van een mistukking. Als je voetbaldoorn mistukt, ben je dan automatisch zelf ook mistuk? Op die kernvraag probeer ik op het toneel antwoord te vinden.'

Er komt een kantonnen doos op tafel. Dit is wat er achter na zijn laatste balcontact van Rory de Groot's voetballoopbaan over is. De erfenis van

Rory de Groot in de zomer van 2004, driehalf op Weerdestein in het shirt van Excelsior.

wat ooit een veelbelovende carrière was bestaat grotendeels uit een slofste berg papier. Het zijn kantenpapiertjes, oude opschriften, voetbalrapporten, spelerspassen, telefoonkaarten die horen aan een wedstrijd in Engeland, oude contracten en programmaboekjes van allang afgelopen toernooien in Milaan, Bremen of Madrid. Er zitten verlopen seizoenkaarten in, stickers van zijn jeugdliefde Feyenoord en een doosje met afgestiepen noppen uit de finales die hij heeft

gespeeld en besloot te bewaren. Maar dat onderdeel bestaat uit foto's.

Met elke eufemisme op de achtergrond worden de meeste jongens om hun beste voetballer te maken. Het is een strijd tegen de natuur, maar zelf handhaaft hij zich al bij zijn Verkenning, net zo lang tot hij aan de vooravond van Onder-21. Je ziet hem met zijn vingers op het veld of dodelen op trainingen. Het was om de schoeder van Gull Swerts in zijn vingers, gevormd met Groot's Spreek. Hij was toen Loovers in Rotterdam, lachend naar zijn zag heel jong Robin van Persie in de bus, schudde om de Ferne Snyl tijdens de training, al en toe valt er een foto uit de grote stapel. 'Kijk, zeg De Groot, 'hier heb je Leonardo toen hij een jaar of twaalf was.' Hij wist op een kleemd klein mannetje dat verscholen gaat achter een heel grote beker. 'Dat was op een toernooi in Kralingen, de eerste keer dat hij met ons meedeed. Hij had het stervensdoel van maar was wel gelijk de beste van het veld!'

Bladerend door zijn voetbalverleden komt hij vanzelf uit bij wat hij als het hoogtepunt van zijn loopbaan beschouwt: zijn debuut in Feyenoord 1. Na geen jaren geleden, voor een uitverlocht stadion in Japan tijdens een vriendschappelijke wedstrijd tegen Urava Red Diamonds. 'Het was onder Van Marwijk. Hij had me bij de selectie gehaald om ervaring op te doen. Ik herinner me nog goed hoe ongemakkelijk ik me voelde toen ik voor het eerst met een eerste team meedeed. Normaal gesproken stond ik dat eelst op de tribune toe te kijken, nu speelde ik opeens met de jongens. Uiteraard werd ik door niemand opgevangen en moest ik zelf een plekje in de kleedkamer zoeken. Ik ging naar op het eerste toe beste stoelje zitten dat ik zag. Dat was niet zo handig, want daar bleek Van Hooijdonk altijd te zitten. Ik pakte al mijn spullen bij elkaar en schoof een stoelje erover. Maar toen ik net mijn sokken uit had stond er opeens een naakte Paul Bosvelt voor mijn neus. "Daar zit ik", zei hij. Kon ik weer vertrekken. Ik ben die ochtend gelooft ik wel veertien keer van plaats gewisseld. Niemand zei iets tegen me, niemand vroeg iets aan me. Maar ik vond het best, want ik zat in de kleedkamer van mijn favoriete

'Bij Excelsior kreeg ik een clash met John Metgod, de trainer. Dat was het breektouwen. Toen dacht ik: Ik heb er gewoon geen zin meer in, ik kan het niet meer opbrengen'

'Ik haalde eens een 9,5 voor dansgeschiedenis. Ik kwam helemaal hyper de kleedkamer binnen. Het liefst had ik het uitgeschreeuwd, maar ik hield maar mijn mond'

En nu, acht jaar na zijn laatste wedstrijd op niveau, is er dus *Hand in Hand*. 'Na al die tijd vol ik voldoende afstand van de materie om een solo-voorstelling over te schrijven. Het gaat over mijn en mijn besliding om te stoppen als profvoetballer, maar hopen is het een metafoor voor veel meer.'

Rory de Groot is pas 29 jaar. Toch kan hij al heimwee hebben naar vroeger. Bij voecrker naar

Rory de Groot voor Theater Zonnemuis in Amsterdam.

de tijd dat het voetbal zijn onschuld nog niet verloren had en hij nog geen druk voelde. 'Ik was vijf jaar toen ik bij Feyenoord begon. Mouter is het niet meer geworden. We hadden een elftal dat alles won. In die jaren begon Manchester United aan een opmars met jonge spelers als David Beckham. Ik weet nog dat dat een voorbeeld voor ons was. Wij wilden het Nederlandse Manchester

United worden. Maar in het tweede jaar bij Feyenoord werd alles al anders. Waar je een jaar eerder nog gewoon een bloemetje kon plukken in het veld als je daar zin in had, werd het nu opeens serieus. Voetbal werd een vak dat je moest leren, in plaats van een spelletje dat je speelde. Er werden twee spelletjes naar huis gestuurd. Je kreeg je eerste uitgesproken en een rapport mee naar huis en je werd je bewust van een concurrentiestrijd met jongerpetje die je eerder nog alleen als je vrienden had gezien. De druk die dat opleverde heb ik altijd gevoeld. En dat was niet altijd even prettig.'

Laast was hij ter inspiratie voor zijn voorstelling weer even terug op Varkenoord, de plek waar het veld als je daar zin in had, werd het nu opeens serieus. Voetbal werd een vak dat je moest leren, in plaats van een spelletje dat je speelde. Er werden twee spelletjes naar huis gestuurd. Je kreeg je eerste uitgesproken en een rapport mee naar huis en je werd je bewust van een concurrentiestrijd met jongerpetje die je eerder nog alleen als je vrienden had gezien. De druk die dat opleverde heb ik altijd gevoeld. En dat was niet altijd even prettig.'

Laast was hij ter inspiratie voor zijn voorstelling weer even terug op Varkenoord, de plek waar het veld als je daar zin in had, werd het nu opeens serieus. Voetbal werd een vak dat je moest leren, in plaats van een spelletje dat je speelde. Er werden twee spelletjes naar huis gestuurd. Je kreeg je eerste uitgesproken en een rapport mee naar huis en je werd je bewust van een concurrentiestrijd met jongerpetje die je eerder nog alleen als je vrienden had gezien. De druk die dat opleverde heb ik altijd gevoeld. En dat was niet altijd even prettig.'

Laast was hij ter inspiratie voor zijn voorstelling weer even terug op Varkenoord, de plek waar het veld als je daar zin in had, werd het nu opeens serieus. Voetbal werd een vak dat je moest leren, in plaats van een spelletje dat je speelde. Er werden twee spelletjes naar huis gestuurd. Je kreeg je eerste uitgesproken en een rapport mee naar huis en je werd je bewust van een concurrentiestrijd met jongerpetje die je eerder nog alleen als je vrienden had gezien. De druk die dat opleverde heb ik altijd gevoeld. En dat was niet altijd even prettig.'